

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 8 juli 1999 *

I mål C-5/93 P,

DSM NV, Heerlen (Nederländerna), företrätt av advokaten I.G.F. Cath, Haag,
delgivningsadress: advokatbyrå L. Dupong, 14a, rue des Bains, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 4 november 1992 av förstainstansrätten (första avdelningen) i mål T-8/89 REV (REG 1992, s. II-2399), DSM mot kommissionen, i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av B.J. Drijber, rättstjänsten,
i egenskap av ombud, delgivningsadress: C. Gómez de la Cruz, rättstjänsten,
Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: nederländska.

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P.J.G. Kapteyn samt domarna G. Hirsch, G.F. Mancini (referent), J.L. Murray och H. Ragnemalm,

generaladvokat: G. Cosmas,

justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein och avdelningsdirektören D. Louterman-Hubeau,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid sammanträdet den 12 mars 1997,

och efter att den 15 juli 1997 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 DSM NV (nedan kallat DSM) har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 7 januari 1993, med stöd av artikel 49 i domstolens stadga (EG) (nedan kallad domstolens stadga) överklagat förstainstansrättens beslut av den 4 november 1992 i mål T-8/89 REV, DSM mot kommissionen (REG 1992, s. II-2399, nedan kallat det överklagade beslutet), i vilket förstainstansrätten avvisat DSM:s ansökan om resning mot förstainstansrättens dom av den 17 december 1991 i mål T-8/89, DSM mot kommissionen (REG 1991, s. II-1833).

Bakgrunden och förfarandet vid förstainstansrätten

- 2 Följande bakgrund går att utläsa ur domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen och det överklagade beslutet.

- 3 Flera företag verksamma inom den europeiska petrokemiska industrin väckte vid förstainstansrätten talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 86/398/EEG av den 23 april 1986 om ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.149 — Polypropen) (EGT L 230, s. 1 [beslutet är inte tillgängligt i svensk version], nedan kallat polypropenbeslutet).

- 4 Enligt kommissionens konstateranden, vilka i dessa avseenden bekräftats i förstainstansrättens dom, försågs marknaden för polypropen före år 1977 nästan uteslutande med produkter från tio producenter, varav fyra (Montedison SpA, nedan kallat Monte, Hoechst AG, Imperial Chemical Industries plc och Shell International Chemical Company Ltd) tillsammans innehade 64 procent av marknaden. Efter utgången av de huvudpatent som innehafts av Monte uppträdde 1977 nya producenter på marknaden, vilket innebar en väsentlig ökning av produktionskapaciteten som inte åtföljdes av någon motsvarande ökning av efterfrågan. Detta fick till följd ett lågt utnyttjande av produktionskapaciteten, vilken låg mellan 60 procent år 1977 och 90 procent år 1983. Var och en av producenterna som under denna tid var etablerade i gemenskapen sålde inom alla eller nästan alla medlemsstater.

- 5 DSM var en av de nya producenter som uppträdde på marknaden år 1977. Företagets marknadsandel på den västeuropeiska marknaden uppgick till mellan 3,1 och 4,8 procent.

- 6 Till följd av samtidiga undersökningar hos flera företag i sektorn riktade kommissionen en begäran om upplysningar till flera företag i enlighet med artikel 11 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 1962, nr 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8). Det framgår av punkt 6 i domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen att kommissionen med ledning av

erhållna upplysningar kom fram till att de berörda producenterna mellan år 1977 och år 1983 i strid med artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG) genom en rad prisinitiativ regelbundet fastställt målpriser samt utarbetat ett system för årlig kontroll av försäljningen i syfte att mellan sig dela upp den disponibla marknaden enligt överenskomna procentsatser eller volymer. Därför beslöt kommissionen att inleda ett förfarande enligt artikel 3.1 i förordning nr 17 och att tillställa flera företag, däribland DSM, ett skriftligt meddelande om anmärkningar.

- 7 Vid slutet av detta förfarande fattade kommissionen polypropenbeslutet, i vilket den konstaterade att DSM hade överträtt bestämmelserna i artikel 85.1 i fördraget genom att, vad avser DSM, tillsammans med andra företag, från en obestämd tidpunkt mellan år 1977 och år 1979 till åtminstone november 1983, delta i ett avtal och ett samordnat förfarande som gick tillbaka till mitten av år 1977 och enligt vilka de producenter som förser den gemensamma marknadens territorium med polypropen
 - tog kontakt med varandra och regelbundet träffades (sedan början av år 1981 två gånger i månaden) inom ramen för hemliga sammanträden för att diskutera och slå fast sin affärsstrategi,
 - periodiskt fastställde ”målpriser” (eller minimipriser) för försäljningen av produkten i var och en av gemenskapens medlemsstater,
 - kom överens om diverse åtgärder för att underlätta genomförandet av sådana målpriser, inklusive (och huvudsakligen) tillfälliga begränsningar av produktionen, utbyte av detaljerade upplysningar om sina leveranser, hållande av lokala sammanträden och från och med slutet av år 1982 ett system med ”account management” i syfte att genomföra prishöjningar gentemot vissa kunder,

- företog samtidiga prishöjningar för att genomföra de nämnda målen,

- delade upp marknaden genom att ge varje producent ett årligt försäljningsmål eller en årlig "försäljningskvot" (år 1979, år 1980 och under åtminstone en del av år 1983) eller, i brist på ett slutgiltigt avtal för hela året, genom att kräva att producenterna begränsade sin månatliga försäljning genom hänvisning till en föregående period (år 1981 och år 1982) (artikel 1 i polypropenbeslutet).

- 8 Kommissionen förelade därefter de olika berörda företagen att omedelbart upphöra med nämnda överträdelser och i framtiden avhålla sig från varje avtal eller samordnat förfarande som kan ha samma eller liknande syfte eller resultat. Kommissionen förelade även företagen att omedelbart upphöra med varje system för utbyte av upplysningar av den art som i allmänhet betraktas som affärshemligheter och se till att varje system för utbyte av allmän information (som till exempel Fides) administreras på ett sådant sätt att det utesluter all information som gör det möjligt att identifiera flera enskilda producenters beteende (artikel 2 i polypropenbeslutet).

- 9 DSM ålades böter på 2 750 000 ecu, det vill säga 6 657 640 HFL (artikel 3 i polypropenbeslutet).

- 10 DSM väckte den 31 juli 1986 talan om ogiltigförklaring av detta beslut vid domstolen som genom beslut av den 15 november 1989 hänsköt målet till förstainstansrätten i enlighet med rådets beslut 88/591/EKSG/EEG/Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89).

- 11 DSM yrkade vid förstainstansrätten att denna, helt eller delvis, skulle ogiltigförklara polypropenbeslutet eller förklara det vara en nullitet, upphäva eller

nedsätta de böter som ådömts DSM, fatta de beslut eller vidta de åtgärder som den fann lämpliga samt förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

- 12 Kommissionen yrkade att talan skulle ogillas och att sökanden skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 13 I domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen ogillade förstainstansrätten talan och förpliktade DSM att ersätta rättegångskostnaderna.
- 14 Till följd av att förstainstansrätten avkunnade dom den 27 februari 1992 i de förenade målen T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 och T-104/89, BASF AG m.fl. mot kommissionen (REG 1992, s. II-315, svensk specialutgåva, volym 12, nedan kallad PVC-domen), tillsände DSM den 5 maj 1992 kommissionen en begäran om återbetalning av de belopp som felaktigt uppburits som böter samt om ersättning för kostnader och ränta avseende den bankgaranti den fått ställa under förfarandet i mål T-8/89, eller en förklaring, senast den 19 maj 1992, för det fall att kommissionen ansåg att böterna inte var felaktiga. Kommissionen svarade inte på denna begäran.
- 15 DSM ansökte genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 maj 1992, med stöd av artikel 41 i domstolens stadga och artikel 125 i förstainstansrättens rättegångsregler, om resning mot domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen.
- 16 DSM yrkade att förstainstansrätten skulle förklara att resningsansökan hade inkommit i rätt tid, att förstainstansrätten skulle besluta om åtgärder för bevisupptagning, särskilt sådana åtgärder som avses i artikel 64.3 c och d i förstainstansrättens rättegångsregler, att förstainstansrätten skulle ompröva domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen, genom att förklara att polypropenbeslutet är en nullitet eller åtminstone ogiltigt, ogiltigförklara eller åtminstone nedsätta de böter som DSM ådömts, förplikta kommissionen att

omedelbart återbetala de böter som DSM betalat in på grundval av ett beslut som är en nullitet eller åtminstone ogiltigt, inbegripet ränta och kostnader, vilka framgår av den skrivelse som DSM tillställt kommissionen den 5 maj 1992, förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i målet, inbegripet kostnaderna i det mål som avgjordes genom domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen. Enligt DSM framgår det av punkt 6 i det överklagade beslutet att det finns anledning att anta att polypropenbeslutet är en nullitet, eftersom det kan tänkas innehålla samma fel som var föremål för prövning i PVC-domen.

- 17 Kommissionen har i första hand yrkat att förstainstansrätten skall avvisa talan eller i andra hand ogilla talan samt i vart fall förplikta DSM att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande mål.

Det överklagade beslutet

- 18 Det framgår av punkt 14 i det överklagade beslutet att förstainstansrätten, efter att ha erinrat om innehållet i artikel 41 första stycket i domstolens stadga, som genom artikel 46 första stycket i samma stadga har gjorts tillämplig på förfarandet vid förstainstansrätten, att resning inte är ett medel för överklagande utan är ett särskilt rättsmedel, som gör det möjligt att få en lagakraftvunnen dom upphävd på grund av de omständigheter som låg till grund för gemenskapsdomstolens avgörande. Resning förutsätter att det framkommer nya faktiska omständigheter som förelåg före meddelandet av domen, som fram till dess var okända såväl för den domstol som meddelade domen som för den som har ansökt om resning och som, om domstolen hade kunnat ta dem i beaktande, skulle ha kunnat medföra en annan utgång i tvisten.
- 19 Förstainstansrätten ansåg i punkt 15 att den fråga som den hade att avgöra var huruvida resningssökanden hade styrkt att denne inte kände till de omständigheter som denne åberopade i sin resningsansökan — nämligen att kommissionsledamöternas kollegium inte hade diskuterat den delgivna texten till

polypropenbeslutet och särskilt inte den nederländska versionen samt övriga felaktigheter som framgår av PVC- domen — förrän efter det att dom meddelades i målet DSM mot kommissionen. DSM ansåg därför att den ”nya omständighet” som det åberopade som stöd för sin ansökan styrktes av en kombination av omständigheter och indicier av olika slag, vilka inträffat och blivit kända vid olika tidpunkter. Förstainstansrätten angav därför i punkt 16 att det var lämpligt att pröva huruvida DSM mot bakgrund av dessa omständigheter och indicier kände till de omständigheter som det åberopade redan innan dom meddelades i målet DSM mot kommissionen.

- 20 Förstainstansrätten anmärkte i punkt 17 att, vad avser påståendena om ändringar och tillägg i sak i texten till polypropenbeslutet, såsom den hade delgivits DSM, de typografiska skillnader som DSM funnit redan förekom i polypropenbeslutet som det delgavs den 30 maj 1986, varför DSM kände till dem från och med denna dag. Förstainstansrätten kom till samma slutsats vad avser avbrotten i sidnumreringen i polypropenbeslutet, uppgiften ”utkast till beslut av den 23 maj 1986” på försättsbladet till det delgivna beslutet samt tidsutdräkten mellan antagande och delgivning av polypropenbeslutet.
- 21 Punkt 18 i förstainstansrättens beslut har följande lydelse:

”Det skall vidare understrykas att räckvidden av de av DSM åberopade ändringarna och tilläggen klarlades under förhandlingen den 10 december 1991 i PVC-målen. Kommissionens ombud upplyste vid förhandlingen att kommissionens tillvägagångssätt i PVC-målen var uttryck för en fast praxis. DSM deltog i förhandlingen och företrädde av samma advokat, som i det mål som avgjordes genom domen av den 17 december 1991. DSM kunde därför redan innan dom meddelades ha begärt återupptagande av det muntliga förfarandet med hänvisning till de faktiska omständigheter [som den åberopat i resningsansökan]. Visserligen hade DSM i motsats till sökandena i målen T-9/89 — T-15/89 (se domarna av den 10 mars 1992 i mål T-9/89, Hüls mot kommissionen, REG 1992, s. II-499, punkterna 382—385, mål T-10/89, Hoechst mot kommissionen, REG 1992; s. II-629, punkterna 372—375, mål T-11/89, Shell mot kommissionen, REG 1992, s. II-757, punkterna 372—374, mål T-12/89, Solvay mot kommissionen, REG 1992, s. II-907, punkterna 345—347, mål T-13/89, ICI mot kommissionen, REG 1992, s. II-1021, punkterna 399—401, mål T-14/89, Montedipe mot kommissionen, REG 1992,

s. II-1155, punkterna 389—391, och mål T-15/89, Linz mot kommissionen, REG 1992, s. II-1275, punkterna 393—395) inte kännedom om den rättsliga bedömning som förstainstansrätten gjorde av PVC-beslutet i sin dom av den 27 februari 1992. Detta ändrar emellertid på intet sätt det faktum att resningssökanden kände till omständigheterna i fråga redan innan domen meddelades (se domstolens dom av den 19 mars 1991 i mål C-403/85 REV, Ferrandi mot kommissionen, REG 1991, s. I-1215, punkt 13).”

22 Förstainstansrätten fann därför i punkt 19 att de ändringar och tillägg som DSM angett och deras räckvidd var tillräckligt uppenbara för att DSM genom att läsa polypropenbeslutet, eller åtminstone från och med förhandlingen i PVC-målen den 10 december 1991, skulle anses ha kännedom om de omständigheter som anges i resningsansökan. Dessa omständigheter kunde därför inte i den mening som avses i artikel 41 första stycket i domstolens stadga anses vara okända för DSM före domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen, och således inte utgöra grund för en omprövning av denna dom.

23 Förstainstansrätten tillade i punkt 20 att PVC-domen som sådan samt den begäran som tillställdes kommissionen den 5 maj 1992 och omständigheten att denna begäran inte besvarades saknar relevans, eftersom DSM inte genom dessa omständigheter fått kännedom om omständigheter som det tidigare inte kände till.

24 Förstainstansrätten fann därför i punkt 21 följande:

”Mot denna bakgrund utgör de omständigheter som resningssökanden har åberopat, varken var för sig eller tillsammans, en ny omständighet i den mening som avses i artikel 41 i domstolens stadga och resningsansökan skall därför avvisas.”

Överklagandet

25 DSM har i överklagandet yrkat att domstolen skall

- förklara att överklagandet har ingetts i rätt tid,

- upphäva det överklagade beslutet,

- upphäva domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen,

- förklara att polypropenbeslutet som riktats till DSM är en nullitet eller åtminstone ogiltigt och ogiltigförklara eller åtminstone nedsätta de böter som kommissionen har ådömt DSM,

- förplikta kommissionen att omedelbart återbetala de böter som DSM har betalat till kommissionen den 19 februari 1992 i enlighet med polypropenbeslutet och domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen, inbegripet ränta och kostnader, vilka beskrivs i närmare detalj i den skrivelse som DSM översänt till kommissionen, eftersom beslutet är en nullitet eller åtminstone ogiltigt,

- i andra hand ogiltigförklara det överklagade beslutet och återförvisa målet till förstainstansrätten, så att denna i enlighet med domstolens beslut tar ställning i sak till DSM:s resningsansökan, särskilt genom att besluta om åtgärder för bevisupptagning och bifalla DSM:s yrkanden, eller vidta sådana åtgärder som domstolen finner lämpliga, eller åtminstone vidta sådana

åtgärder som domstolen eller förstainstansrätten i enlighet med domstolens beslut finner lämpliga,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande mål, inbegripet tidigare och kommande kostnader inom ramen för överklagandet, och särskilt kostnaderna i det mål som avgjordes genom domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen.

26 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

- i första hand, avvisa överklagandet eller åtminstone den femte grunden för DSM:s yrkanden,
- i andra hand, ogilla överklagandet,
- i vart fall förplikta DSM att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

27 DSM har till stöd för överklagandet anfört tio grunder. Den första grunden rör åsidosättande av gemenskapsrätten till följd av en felaktig tolkning av artikel 41 i domstolens stadga. Den andra grunden rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrättens undersökning av omständigheterna i den mening som avses i artikel 41 i domstolens stadga begränsats till att avse de omständigheter som nämns i punkterna 6—15 i det överklagade beslutet. Den tredje grunden rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten ansett ändringarna och tilläggen i texten i det delgivna polypropenbeslutet jämfört med den text som kommissionen antog som ”nya omständigheter”. Den fjärde grunden rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten, genom att grunda sig på uppgifter som förekommit under förhandlingen i PVC-målen, ansett att ändringar och tillägg som skett i efterhand kommit till DSM:s kännedom. Den femte grunden rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten

ansett de ändringar och tillägg som DSM angett som ”tillräckligt uppenbara”, men på samma gång funnit dem utgöra rättsligt relevanta ”omständigheter”. Den sjätte grunden rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten ansett att PVC-domen som sådan och en skrivelse som DSM sänt till kommissionen och omständigheten att den inte besvarades saknade relevans för bedömningen. Den sjunde grunden rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten inte har prövat resningsansökan i sak. Den åttonde grunden rör åsidosättande av likabehandlingsprincipen som består i att förstainstansrätten, till skillnad från dess agerande i PVC-målen, inte prövat resningsansökan i sak. Den nionde grunden rör åsidosättande av likabehandlingsprincipen som består i att förstainstansrätten behandlat de företag som berördes av förfarandet i polypropenmålen på olika sätt beroende på vilken dag dom meddelades. Den tionde grunden rör slutligen åsidosättande av gemenskapsrätten som består i att förstainstansrätten inte har ansett att varje grund som rör att en rättsakt från en institution är en nullitet faller under tvingande rätt.

- 28 Eftersom parterna inte hade något att invända däremot beslutade domstolens ordförande den 28 juli 1993 att vilandeförklara målet till och med den 15 september 1994 för att därefter ta ställning till vilka slutsatser som kunde dras av domstolens dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m.fl. (REG 1994, s. I-2555; svensk specialutgåva, volym 14).

Upptagande till sakprövning

- 29 Kommissionen har i första hand hävdad att överklagandet inte kan upptas till sakprövning. Dels utgör frågan huruvida en omständighet eller en ny omständighet har uppkommit en sakfråga, varför överklagandet inte rör rättsfrågor såsom föreskrivs i artikel 51 i domstolens stadga. Dels finns det, eftersom en resningsansökan skall avvisas om ingen ny omständighet föreligger, än större anledning att avvisa resningsansökan i detta mål, där DSM inte ens har upptäckt en omständighet.

- 30 Domstolen vill inledningsvis anmärka att, om kommissionens argumentation skulle bifallas, detta skulle leda till att det aldrig skulle vara möjligt att överklaga ett beslut där förstainstansrätten har avvisat en resningsansökan. Ett sådant resultat skulle uppenbart strida mot artikel 49 första stycket i domstolens stadga, enligt vilken förstainstansrättens slutliga avgöranden får överklagas till domstolen.
- 31 I alla händelser utgör tolkningen av begreppet ”omständighet som kan utöva ett avgörande inflytande på ärendets utgång och som när domen meddelades var okänd för domstolen och för den som begär ändring” i den mening som avses i artikel 41 första stycket i domstolens stadga en rättsfråga, som kan prövas inom ramen för ett överklagande.
- 32 Om man inte först individuellt tar ställning till var och en av de olika grunder som DSM har åberopat kan man inte veta huruvida vissa av dem möjligen rör andra rättsfrågor avseende rättegångsfel vid förstainstansrätten eller åsidosättande av gemenskapsrätten i den mening som avses i artikel 51 i domstolens stadga, som kan vara föremål för överklagande i enlighet med samma bestämmelse.
- 33 Av detta följer att kommissionens invändning om rättegångshinder skall ogillas i den mån den avser överklagandet i dess helhet.
- 34 Kommissionen har i andra hand gjort gällande att DSM:s yrkande att domstolen skall förelägga kommissionen att återbetala böterna inte kan upptas till sakprövning, eftersom varken domstolen eller förstainstansrätten kan besluta om en sådan åtgärd i ett förfarande enligt artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse).

- 35 Det skall i detta sammanhang anmärkas att detta yrkande från DSM förutsätter att domstolen bifaller DSM:s överklagande, tar ställning till frågan huruvida resningsansökan, riktad mot domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen, kan upptas till sakprövning, tar ställning till resningsansökan i sak, bifaller densamma och tar ställning till talan om ogiltigförklaring från målet vid förstainstansrätten. Domstolen skulle i så fall med stöd av artikel 17 i förordning nr 17 äga obegränsad behörighet i den mening som avses i artikel 172 i EG-fördraget (nu artikel 229 EG).
- 36 Det framgår emellertid av fast rättspraxis att domstolen inom ramen för en granskning av lagenligheten av en rättsakt med stöd av artikel 173 i fördraget inte är behörig att besluta om ålägganden (se bland annat beslut av den 26 oktober 1995 i de förenade målen C-199/94 P och C-200/94 P, Pevasa och Inpesca mot kommissionen, REG 1995, s. I-3709, punkt 24). Samma begränsning gäller i mål där domstolen äger obegränsad behörighet i enlighet med artikel 172 i fördraget.
- 37 Överklagandet kan således inte upptas till sakprövning i den mån det syftar till att domstolen skall ålägga kommissionen att återbetala de böter som DSM har betalat.

Prövning i sak

Den första och den andra grunden: Åsidosättande av gemenskapsrätten genom felaktig tolkning av artikel 41 i domstolens stadga och åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att prövningen av sakomständigheterna i den mening som avses i artikel 41 i domstolens stadga begränsats till de omständigheter som nämns i punkterna 6—15 i det överklagade beslutet

- 38 Som första grund har DSM hävdat att punkterna 14 och 15 i det överklagade beslutet grundas på en felaktig tolkning av artikel 41 i domstolens stadga, vilken enligt artikel 46 i stadgan även är tillämplig på ett resningsförfarande vid förstainstansrätten.

- 39 Denna grund kan delas upp i tre delar. DSM menar för det första att det villkor som nämns i punkt 14 i det överklagade beslutet, nämligen att de omständigheter som ligger till grund för resningsansökan måste ha uppkommit innan avgörandet meddelades, inte följer av artikel 41 i domstolens stadga, vilken endast uppställer villkoret att den åberopade omständigheten innan domen meddelades måste ha varit okänd för domstolen och för den som begär ändring. Domstolen har för det andra gjort fel när den begränsade sin prövning till att avse huruvida omständigheten var okänd, utan att först ta ställning till huruvida en ny omständighet hade upptäckts. För det tredje har det inte styrkts att de omständigheter som omfattas av artikel 41 redan hade upptäckts, det vill säga att domstolen och sökanden hade kännedom om dem i form av handlingar och upplysningar. DSM har i detta sammanhang hävdats att den begäran som den tillställde kommissionen den 5 maj 1992 just syftade till att få ut sådana handlingar och att dess begäran i resningsförfarandet att förstainstansrätten skulle besluta om åtgärder för bevisupptagning ingår i detta sammanhang. Förstainstansrätten har enligt DSM:s mening tolkat artikel 41 i stadgan på ett felaktigt sätt när den vägrat att göra en sådan prövning.
- 40 Som andra grund har DSM gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatt gemenskapsrätten, och särskilt motiveringsskyldigheten, genom att begränsa sin prövning till att avse de "omständigheter" som nämns i punkterna 6 och 15 i det överklagade beslutet. Dessa punkter rör förhållandet att kommissionärsledamöternas kollegium inte hade diskuterat polypropenbeslutet i den form som det delgivits och särskilt inte beslutet i nederländsk version samt andra felaktigheter som framkommit i domen i PVC-målen. Förstainstansrätten underlät emellertid att beakta att resningsansökan innehöll olika nya "omständigheter", vilka närmare skulle kunna bestämmas genom åtgärder för bevisupptagning.
- 41 Vad avser den första grundens första del är det tillräckligt att konstatera att även om förstainstansrätten i punkt 14 i det överklagade beslutet har nämnt villkoret att den omständighet som utgör grund för en resningsansökan måste ha uppkommit innan avgörandet meddelades, har den inte dragit någon slutsats därav och inte grundat sig på detta villkor när den ogillade DSM:s resningsansökan. Denna grund är därför verkningslös och kan inte prövas av domstolen.
- 42 Vad avser den första grundens andra del framgår just av ordalydelsen i artikel 41 i domstolens stadga att för att en framställning om ändring av en dom skall

kunna upptas till sakprövning måste den omständighet som åberopas när domen meddelades ha varit okänd för den som begär ändring. Förstainstansrätten gjorde således rätt när den konstaterade att, eftersom detta villkor inte var uppfyllt, det inte var nödvändigt att pröva om de åberopade omständigheterna var nya.

- 43 Vad avser den första grundens tredje del och den andra grunden, vilka bör prövas i ett sammanhang, skall det anmärkas att en framställning om ändring av en dom enligt artikel 41 första stycket i domstolens stadga måste grundas på upptäckten av en eller flera nya omständigheter. Enligt artikel 41 andra stycket i stadgan är det först om den domstol som har att avgöra målet konstaterar förekomsten av en ny omständighet och finner att den är av sådan art att det finns anledning till ändring samt att framställningen av denna anledning kan tas upp till prövning som målet kan prövas i sak.
- 44 Av detta följer, att så länge den domstol som har att avgöra målet inte har konstaterat förekomsten av en ny omständighet kan den inte besluta om nya åtgärder för bevisupptagning inom ramen för ett resningsförfarande. Det skall vidare anmärkas att i förevarande fall hade DSM redan i det ursprungliga målet kunnat framställt yrkanden om de åtgärder för bevisupptagning som den har framställt i resningsansökan. Domstolen finner därför att förstainstansrätten har tillämpat artikel 41 i domstolens stadga på ett korrekt sätt när den vägrade att besluta om åtgärder för bevisupptagning för att få fram omständigheter som DSM inte hade styrkt i sin ansökan och att förstainstansrätten med rätta begränsat sin prövning till att avse de omständigheter som DSM hade åberopat i sin resningsansökan.
- 45 Ansökan kan således inte bifallas med stöd av den första och den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten funnit att de ändringar och tillägg som införts i det beslut som kommissionen antog jämfört med texten i polypropenbeslutet, såsom det delgavs, utgör ”nya omständigheter”

- 46 DSM har erinrat om att det i sin resningsansökan givit en detaljerad beskrivning av möjliga ändringar i polypropenbeslutet, varvid det grundat sig på typografiska skillnader i det delgivna exemplaret. DSM har inte hävdatt att dessa möjliga ändringar och tillägg utgör en omständighet som borde betecknas som grova och uppenbara brister i den mening som avses i domen i PVC-målet, eftersom förekomsten av denna nya omständighet endast kan upptäckas om man har tillgång till den autentiska texten, förutsatt att kommissionen inger densamma. Eftersom DSM inte kan göra en sådan kontroll saknar förstainstansrättens påstående, att DSM kände till dessa typografiska skillnader redan när beslutet delgavs det, någon som helst relevans. Samma sak gäller olika uppgifter såsom att sidnumreringen har brutits och uppgiften ”utkast till kommissionens beslut av den 23 maj 1986” på försättsbladet, samt den påstådda tidsutdräkten mellan det att polypropenbeslutet antogs och att det delgavs. Det rör sig om antaganden och inte om styrkta omständigheter som endast kan styrkas om DSM får ta del av de handlingar som den önskar att kommissionen lämnar ut. Av detta följer att förstainstansrättens bedömning i detta avseende är felaktig i sak, eftersom än i dag varken förstainstansrätten eller DSM har någon kännedom om dem.
- 47 Domstolen finner att i den mån denna grund rör förstainstansrättens undersökning av typografiska skillnader i polypropenbeslutet, såsom det delgavs den 30 maj 1986, är det tillräckligt att anmärka att DSM har åberopat dessa omständigheter i sin ansökan och att det därför ankom på förstainstansrätten att ta ställning till dem, vilket den också har gjort.
- 48 I den mån DSM påstår att förstainstansrätten inte har undersökt andra omständigheter än dem som har angetts i resningsansökan sammanfaller grunden med den första grundens tredje del och med den andra grunden, och den kan därför av där angivna skäl inte utgöra grund för att bifalla ansökan.

- 49 Ansökan kan således inte bifallas med stöd av den tredje grunden.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten, genom att grunda sig på uppgifter som förekommit under förhandlingen i PVC-målen, ansett att ändringar och tillägg som skett i efterhand kommit till DSM:s kännedom

- 50 Som första del i denna grund har DSM gjort gällande att kommissionens ombuds uttalande vid förhandlingen i PVC-målen, nämligen att artikel 12 i kommissionens arbetsordning inte tillämpades, rörde andra mål och därför inte utgjorde något svar på frågan huruvida ändringar kunde tänkas ha skett i polypropenbeslutet. Förstainstansrättens bedömning i punkt 18 i det omtvistade beslutet, enligt vilken DSM, från förhandlingen i PVC-målen, kände till de omständigheter som den senare åberopade redan innan dom meddelades i det ursprungliga målet, saknar således rättslig relevans och är felaktig i sak.
- 51 Som andra del i denna grund har DSM hävdatt att det inte var skyldigt att begära att det muntliga förfarandet skulle återupptas, eftersom förstainstansrätten enligt artikel 62 i rättegångsreglerna kan fatta ett sådant beslut på eget initiativ. Enligt DSM var förstainstansrätten i förevarande fall till och med skyldig att på eget initiativ återuppta det muntliga förfarandet. En begäran om återupptagande hade dessutom inte fått några följder i praktiken, eftersom förhandlingen i PVC-målen ägde rum den 10 december 1991 och förstainstansrätten redan hade fastställt att dom i det ursprungliga målet skulle meddelas den 17 december 1991, varför denna dom tvivelsutan redan förelåg i slutgiltig form.
- 52 Vad avser den fjärde grundens första del skall det anmärkas att enligt artikel 168a i EG-fördraget (nu artikel 225 EG) och artikel 51 första stycket i domstolens stadga kan ett överklagande endast grundas på att förstainstansrätten har åsidosatt rättsregler, och det kan inte avse bedömningen av faktiska omständigheter. Domstolen delar kommissionens uppfattning att DSM genom denna del av grunden kritiserar ett led i förstainstansrättens bedömning av sakomständigheterna, varför denna del inte kan upptas till sakprövning inom ramen för ett överklagande.

- 53 Vad avser den fjärde grundens andra del finner domstolen att denna del, i den mån förstainstansrätten klandras för att den inte på eget initiativ har återupptagit det muntliga förfarandet, inte rör det överklagade beslutet utan domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen, vilken inte omfattas av förevarande överklagande.
- 54 Överklagandet kan således inte bifallas med stöd av den fjärde grunden.

Den femte grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten ansett de ändringar och tillägg som DSM nämnt, och deras räckvidd, som "tillräckligt uppenbara", men på samma gång funnit dem utgöra rättsligt relevanta "omständigheter"

- 55 DSM anser med hänvisning till punkt 19 i det överklagade beslutet att förstainstansrätten har åsidosatt motiveringsskyldigheten genom att anse att de ändringar och tillägg som DSM har nämnt samt deras räckvidd var "tillräckligt uppenbara", men på samma gång funnit dem utgöra "omständigheter" av rättslig relevans. Bedömningen att de nämnda omständigheterna var tillräckligt uppenbara saknar enligt DSM rättslig relevans och är felaktig i sak.
- 56 I den del DSM genom denna grund klandrar förstainstansrättens bedömning att de ändringar och tillägg som DSM har nämnt var tillräckligt uppenbara avser den sakfrågor, vilka inte kan prövas i ett överklagande.
- 57 I den del DSM klandrar förstainstansrätten för att den har ansett att dessa ändringar och tillägg var relevanta, räcker det att konstatera att DSM självt hade åberopat dem i sin ansökan, varför det ankom på förstainstansrätten att ta ställning till dem.

58 Överklagandet kan således inte bifallas med stöd av den femte grunden.

Den sjätte grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten som består i att förstainstansrätten har ansett att PVC-domen som sådan och en skrivelse som DSM sänt till kommissionen och omständigheten att den inte besvarades saknade relevans för bedömningen

59 DSM har hävdatt att förstainstansrätten har åsidosatt motiveringsskyldigheten genom att i punkt 20 i det överklagade beslutet anse att domen i PVC-målen, som sådan, och den skrivelse som sänts till kommissionen den 5 maj 1992 men aldrig besvarats, saknade relevans. Syftet med skrivelsen till kommissionen var emellertid bland annat att få ut handlingar som gjorde att DSM kunde få kännedom om omständigheter som tidigare var okända för företaget, och skrivelsen var därför av relevans. Parterna har rätt att ansöka om resning om de har anledning att anta att det förekommer nya omständigheter som kan tänkas vara avgörande för målets utgång.

60 I detta sammanhang skall det anmärkas att förstainstansrättens bedömning i punkt 20 i det överklagade beslutet, att domen i PVC-målen samt den skrivelse som DSM sänt till kommissionen och omständigheten att denna aldrig besvarades inte ledde till att DSM fick kännedom om omständigheter som tidigare var okända för detsamma, utgör ett konstaterande i sak vilket domstolen inte kan pröva inom ramen för ett överklagande.

61 Dessutom framgår det uttryckligen av artikel 41 i domstolens stadga att en ansökan om resning måste grundas på upptäckten av en omständighet. Förstainstansrätten gjorde således rätt när den ansåg att antaganden som behövde kontrolleras genom åtgärder för bevisupptagning saknar relevans i ett resningsförfarande.

62 Överklagandet kan således inte bifallas med stöd av den sjätte grunden.

Den sjunde och den åttonde grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten och av likabehandlingsprincipen som består i att förstainstansrätten, till skillnad från dess agerande i PVC-målen, inte har prövat resningsansökan i sak

63 Som sjunde grund har DSM gjort gällande att förstainstansrätten har åsidosatt motiveringsskyldigheten genom att i strid med sin egen rättspraxis på området inte pröva resningsansökan i sak.

64 Som åttonde grund har DSM hävdade att förstainstansrätten har åsidosatt likabehandlingsprincipen genom att, till skillnad från sitt agerande i PVC-målen inte, med stöd av DSM:s uppgifter, ta ställning till resningsansökan i sak. Det föreligger ingen skillnad mellan de åtgärder för bevisupptagning som förstainstansrätten beslutade om i PVC-målen och DSM:s begäran om upplysningar.

65 Dessa grunder bör prövas i ett sammanhang, och domstolen finner att de bygger på en felaktig analys av resningsförfarandet. I artikel 41 andra stycket i domstolens stadga föreskrivs uttryckligen att ändringsförfarandet skall inledas med ett beslut av domstolen i vilket uttryckligen konstateras att förekomsten av den nya omständigheten är av sådan art att det finns anledning till ändring och att framställningen av denna anledning kan tas upp till prövning. Enligt artikel 127.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall förstainstansrätten "[u]tan att föregripa sitt beslut i saken... med beaktande av parternas skriftliga yttranden... avgöra huruvida ansökan kan tas upp till prövning". Av artikel 127.3 i rättegångsreglerna följer att det endast är om förstainstansrätten finner att ansökan kan tas upp till prövning som den skall pröva saken.

- 66 Förklaringen till varför förfarandet består av två faser, varvid den första rör upptagande till sakprövning och den andra prövningen i sak, är de stränga villkoren för beviljande av resning, vilka i sin tur är förståeliga mot bakgrund av att en doms rättskraft kan upphävas genom detta förfarande (se dom av den 10 januari 1980 i mål 116/78 REV, Bellintani m.fl. mot kommissionen, REG 1980, s. 23, punkt 3).
- 67 Förstainstansrätten kan således inte klandras för att den endast tog ställning till huruvida ansökan kunde upptas till sakprövning, och det går inte att framföra argument som grundas på hur förstainstansrätten har förfarit i PVC-målen.
- 68 Överklagandet kan således inte bifallas med stöd av den sjunde och den åttonde grunden.

Den nionde grunden: Åsidosättande av likabehandlingsprincipen som består i att förstainstansrätten har behandlat de företag som berördes av förfarandet i polypropenmålen på olika sätt beroende på vilken dag dom meddelades i respektive mål

- 69 DSM har påstått att förstainstansrätten har åsidosatt likabehandlingsprincipen genom att försätta de företag som berörs av förfarandet i polypropenmålen i olika ställning beroende på vilken dag dom meddelades i respektive mål. I tre fall meddelades dom den 24 oktober 1991, i fyra fall den 17 december 1991 och i sju fall den 10 mars 1992. De sistnämnda företagen kom således i ett sådant läge att de kunde överklaga sina domar med stöd av skäl som hämtades från domen i PVC-målen. Eftersom det rörde sig om förenade mål var denna skillnad i behandling av än större betydelse, eftersom parterna saknade inflytande över vilken dag förstainstansrätten meddelade dom i respektive mål. I punkt 18 i det överklagade beslutet medges denna skillnad i ställning, men förstainstansrätten fäste ingen vikt därvid, med motiveringen att DSM kände till omständigheterna i fråga redan innan dom meddelades. DSM anser att denna bedömning saknar rättslig relevans och är felaktig i sak samtidigt som den inte kan rättfärdiga denna skillnad i behandling.

- 70 I detta sammanhang konstaterar domstolen att påståendet att förstainstansrätten med orätt inte har meddelat dom i samtliga mål med anknytning till varandra samma dag rör det ovannämnda målet DSM mot kommissionen, vilket redan har avgjorts genom dom, och inte det resningsförfarande som gav upphov till det beslut som domstolen nu har att pröva i överklagandet.
- 71 Domstolen finner vidare att i den mån denna grund syftar till att ifrågasätta förstainstansrättens konstaterande, att DSM kände till de omständigheter som den har åberopat till stöd för sin resningsansökan redan innan den dom som den önskar ändrad meddelades, rör grunden sakfrågor som inte kan prövas inom ramen för ett överklagande.
- 72 Överklagandet kan således inte bifallas med stöd av den nionde grunden.

Den tionde grunden: Åsidosättande av gemenskapsrätten som består i att förstainstansrätten inte har ansett att varje grund som rör att en rättsakt från en institution utgör en nullitet faller under tvingande rätt

- 73 Enligt DSM har förstainstansrätten åsidosatt gemenskapsrätten genom att inte anse att varje grund som rör att en rättsakt från en institution är en nullitet faller under tvingande rätt kan åberopas av parterna utan att några tidsfrister gäller därför, varvid gemenskapsdomstolarna skall ta upp denna grund till prövning på eget initiativ. I domen i PVC-målen ansåg förstainstansrätten att en grund under vilken görs gällande att en rättsakt från en institution är en nullitet faller under tvingande rätt, och därför kan åberopas av parterna när som helst under förfarandet, utan begränsningar i form av tidsfrister, och att gemenskapsdomstolarna är skyldiga att uppta en sådan grund till prövning på eget initiativ. Sökanden hade således rätt att åberopa denna grund när som helst under förfarandet och således även efter det att dom meddelades, utan begränsningar i form av tidsfrister, och förstainstansrätten var skyldig att ta ställning till en sådan grund i sak. I den mån åtgärder för bevisupptagning därvid var nödvändiga var förstainstansrätten skyldig att besluta därom.

- 74 Domstolen finner det inte nödvändigt att undersöka tolkningen av begreppet nullitet i domen i PVC-målen eller under vilka förutsättningar en rättsakt inom ramen för en talan om ogiltigförklaring kan befinnas vara en nullitet, eftersom det är tillräckligt att konstatera att förstainstansrätten i det överklagade beslutet endast var skyldig att ta ställning till ansökan om resning avseende domen i det ovannämnda målet DSM mot kommissionen och att förstainstansrätten i detta sammanhang inte hade anledning att pröva polypropenbeslutet.
- 75 Överklagandet kan inte bifallas med stöd av den tionde grunden.
- 76 Eftersom domstolen inte funnit att överklagandet kan bifallas med stöd av någon av de grunder som har åberopats, skall överklagandet ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 77 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, vilken är tillämplig på överklaganden enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om så har yrkats. DSM har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) DSM NV skall ersätta rättegångskostnaderna.

Kapteyn

Hirsch

Mancini

Murray

Ragnemalm

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juli 1999.

R. Grass

Justitiesekreterare

P.J.G. Kapteyn

Ordförande på sjätte avdelningen